

လရောင်ကျူးရင့်

မုန်းခဲ့တာကအနိစ္စ

အခန်း(၁)

ချစ်သူမျက်နှာကို ကြည့်၍ ရင်ခုန်ကြည်နှူးခြင်းတို့ က သိပ်မ
ကြာရှည်လိုက်ဘူး ထင်သည်။ ။

ကန်တင်း(န်)ထဲမှာ စိုပြည်နေသည့် အသံတချို့ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်
ဖြစ်သွားတာကို ချိုသတိ ထားလိုက်မိပြီး နောက် ...

"နှစ်ယောက်တည်းပါလား ..."

ခပ်ရီရီ စကားသံနှင့် အတူ အကောင်းစား ရေမွှေးနံ့က ထောင်းခနဲ ဝ
င်လာ၏။

ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်မှာ အရိပ်မိုး တစ်ခု စွန်းထင်းလာကာ ဝင်လာသ
ည့် ခြေထောက်တို့ က ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ...၊

"နှစ်ယောက်တည်း ထိုင်တာတွေ မြင်ရတာ မျက်စိနောက်တယ်ကွ .
.."

ပလတ်စတစ်ထိုင်ခုံကို ခြေထောက်တစ်ဖက်နှင့် ချိတ်ဆွဲရွှေ့ကာ ပစ်
စလက်ခတ် ထိုင်ချ လိုက်သည် အထိ လှုပ်ရှားမှုတွေပေါ်မှာ ဖြစ်သွားသ
ည့် ဖြစ်သွားသည့် အသံတွေက ပြောင်းဆန် သွားသည်။ ။

ချို လုံးဝ လှည့်မကြည့်ပေမဲ့ မျက်နှာလေး တင်းမာနေကာ ...

"တောက်..."

"ဟင် ... တို့ ကို တောက်ခေါက်တာလား"

သည်းမခံနိုင်သည့် မျက်နှာလေးက ထိုမျက်နှာဆီကို မုန်းတီး
နာကြည်းစွာ ဖျတ်ခနဲ လှည့် ကြည့်၍ ...

"နင် သိပ်ရိုင်းတာပဲ ညံ့ ..."

"အင်း ပြောတော့ ပြောကြတာပဲ ..."

မျက်နှာက တည်နေကာ မျက်ဝန်းတွေမှာ ရယ်မြူးရိပ်တို့ ဖြင့်
မချိုမချင် ...။

ထို့ပြင် မျက်နှာပုပ်ကြီးချ၍ စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုပဲ ထိုင်နေသည့်
စည်းစိမ်ကို ငဲ့ကြည့်ကာ ...

"ဒီမှာ ကိုယ့်လူ ... ဒိုးတော့"

"ညံ့ ..."

"ငါနင့်ကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး "

"ဘယ်သူ့ကို ပြောပြော ... သူကငဲ့ချစ်သူ ... နင်နှင်ထုတ်တိုင်း သွား
ရအောင် ... နင်ကဘာမှို့ လို့ လဲ"

"အဲဒါ သူသိတယ်၊ ငါသူ့ကိုပဲ ပြောတာ ..."

သူ့ကို မမှီ န်မသုန် စိုက်ကြည့်နေ၍ စည်းစိမ်မျက်လုံးတွေ ညံ့ဆီ
ရွေ့လျားလာကာ ...

"ညံ့ ..."

"ပြော ..."

"မင်းနဲ့ ငါ ပြိုင်ဘက်တွေ မဟုတ်ဘူး ..."

ညံ့က ပြုံးလိုက်ပြီး စည်းစိမ် သောက်နေသည့် အအေးပုလင်းထဲက ပိုက်တံလေးကို ထုတ်ယူ လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ခါးချိုး၍ တောက်ထုတ် ပစ်လိုက်ကာ ...

"ဟုတ်တယ် ... မင်းနားလည်ရင် ပြီးတာပဲ"

"မဟုတ်ဘူး ... ငါပြောတာက မင်းနဲ့ ငါ ရည်းစားလုဘက်တွေ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို ပြော ချင်တာ ... ငါတို့ က ချစ်သူတွေ"

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ..."

သရော် လှောင်ပြောင်သည့် ရယ်သံမျိုး ပေမဲ့ ဟားတိုက် ရယ်သံလို ကျယ်ကျယ်လောင် လောင် ကြီးတော့ မဖြစ် ...

ဒါပေမဲ့ ပခုံးလှုပ်အောင် ရယ်ပုံက တစ်ဖက်လူကို ပုတ်ခတ် ရန်စနေ သလိုပင် ...

"ချစ်သူ ဟုတ်လား၊ ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဘယ်မှာ လဲ၊ ဘာလဲ ချစ်သူ ဆိုတာ ဘယ်နေရာမှာ တံဆိပ် ထုထားတာလဲ ..."

"နင်နဲ့ တန်တဲ့ စကားကို မေးလေ၊ အချစ်ဆိုတာ နင်လိုလူက ဘယ်လိုလုပ် နားလည်မှာ လဲ ..."

ချို့ကို ညံ့ လှည့်ကြည့်ပြီး ပခုံးတွန့် သေးကာ ...

"ငါက နားမလည်လို့ မေးတာလေ၊ သူက နားလည်ရင် ဖြေပေါ့ ...၊ နင်ကချည်းပဲ ဘာလဲ၊ သူက နင်မသင်ပေးပဲ စကား မပြောတတ်ဘူး လား"

စည်းစိမ်သည် မျက်ခုံးထူထူကို တွန့်ကုတ်ထားပေမဲ့ ဘာမှ လည်း မ

ပြော ...၊ ချို့နဲ့ ညံ ပြောနေတာတွေကိုလည်း စိတ်ညစ်သလို ရှိလျက် ...၊

"ငါမင်းနဲ့ ဘာမှ မပြောချင်ဘူး ညံ ..."

"ဖြစ်ရပြန်ပြီ ..."

ညံက မသိနားမလည်သည့် ကလေးကို ထိုင်ကြည့်ပြီး စနေတာမျိုး .
..၊

မျက်ခုံးတွေ ပင့်သွားပြီး စပ်ဖြဖြ ကြည့်၍ ...၊

"ငါ့နာမည် ခေါ်ပြီး မင်းပဲ စပြောတာနော်၊ စပြီးရင်တော့ မဆုံးလို့ မ
ရဘူး ..."

"ကျွတ်... "

ပတ်ဝန်းကျင်က ဒီမှာ ပဲ အာရုံရောက်နေတာကို ခံစားမိနေကာ ချို့
က ပေါင်ပေါ်က ဖိုင်နဲ့ ကြိုး သိုင်းအိတ်ကလေးကို ကောက်လွယ်၍ ထ
ရပ်ကာ ...

"စည်းစိမ် ... ထ ... သွားမယ်"

စည်းစိမ်က စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေသည့် ဖိုင်ကို လက်လှမ်းပြီး ထရပ်ဖို့
ပြင်၏။

သို့သော် ... ကြွသွားသည့် ကိုယ်က ပြန်ထိုင်ကျ သွားသည် ။

"ဟဲ့ ... ထလေ"

ထပါဆိုတာ မထဘဲ မျက်နှာပျက်နေသဖြင့် ချို့နားမလည်နိုင် ဖြစ်
ကာ မျက်လုံးက ဟိုရောက် ဒီရောက် ဖြစ်သွားသည် ။

ထိုအခါ အခြားစားပွဲအချို့က လူတွေရဲ့ မျက်လုံးတွေ စုပြုံ စိတ်ဝင်
စားနေသည့် နေရာကို သူမ လိုက်ငုံကြည့်လိုက်လျှင် ...

"ကြည့်စမ်း ... ကောင်စုတ် မိုက်ရိုင်းတာ ..."

စားပွဲအောက်မှာ ရှူဖိနပ် အနက်ရောင် စီးထားသော ညံ့ရဲ့ ခြေထောက်တစ်ဖက်က သားရေညှပ်ဖိနပ်လေးပဲ စီးထားသည့် စည်းစိမ်ခြေထောက်အပေါ်မှာ ဖိထပ်တင်ထား၏။

စည်းစိမ် ထရပ်မယ် ဆိုကာမှ ခြေထောက်နဲ့ လှမ်းနင်းထားပြီး ယုတ်မာတာ ...၊

"ညံ ..."

လူတွေ ကြည့်နေကြတာကို ရှက်လည်း ရှက်၊ စိတ်လည်း တိုကာ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ချို့အသံလေးက အက်ရှနေလျက် ...

"နင်တော်တော် ညစ်ပတ်ပါလားဟင် ... အဲဒီလို မိုက်ရိုင်းရတာ ပျော်လား"

"မပျော်ပါဘူး ..."

စိတ်တိုလွန်းလို့ ကုတ်ဖဲ့ သတ်ပစ်ချင်နေသည့် ရှေ့မှာ ပခုံးတွန့်၍ ဖြေပုံက ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ ...

"အရမ်း တုံးလွန်းတာ ပျင်းစရာချည်း ... ဒီလိုကောင်မျိုးနဲ့ တွဲရင် နင်ဘယ်လို ပျော်အောင် နေရလဲ ချို့ ...၊ ကြည့်ပါဦး လက်ထည့် ပေးရင် တောင် မကိုက်တတ်ဘူး ဆိုတဲ့ လူမျိုးပဲပြောတာ ကြား ဖူးတယ် ...၊ တက်နင်းတာတောင် 'အား ...'ခနဲ မအော်တတ်တဲ့ သူ နင်ကြားဖူးလား ..."

"တောက် ..."

စည်းစိမ် တက်ခေါက်ကာ ညံ့ခြေထောက်ကို အပြင်းအထန် တွန်းက

နံချပစ်ပြီး တက်ခေါက် သည် ။

ပြီးတော့ စားပွဲကို လက်သီးဆုပ်နှင့် ခပ်ဖွဖွထု၍ ...

"ငါကပညာတတ် လူယဉ်ကျေးက မွေးထားတဲ့ မိကောင်းဖခင် သား ကွ ..."

"ဟုတ်လား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... မှတ်ထားရမယ်၊ မိကောင်းဖခင်သား ဆိုတာ ဒါမျိုးကွ ... ဟား ... ဟား ... ဟား ..."

စည်းစိမ် ဒေါသထွက်ကာ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ဘာမှ ပြောဘဲ ဖိုင်ကို ကောက် ယူပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွား လေသည် ။

ပြပွဲတစ်ခု တစ်ခန်း ရပ်သွားသလို စကားပြောသံ ... ရယ်သံတွေ ဟို ဟိုဒီဒီက ထွက်လာကြ၏။

ညံ့က ရယ်နေရင်း နေရာမှ ထကာ ...

"ဘဝင်ချို့ ..."

စားပွဲပေါ်မှာ လက်နှစ်ဖက်ထောက်၍ ငုံ့ကြည့်ကာ ...

"သွားလိုက်ဦးမယ် တော်ကြာ ဘဝင်ချို့ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ ဖြစ်သွားပြန်ပြီ ပြောကြလိမ့်မယ် ...၊ ငါက နောက်တစ်ယောက် အဖြစ်မခံနိုင်လို့ မဟုတ်ဘူး ... နင့်အတွက်ပါ"

တီရှပ်အဝါနုရောင် ဘောင်းဘီရှည် အနက်နှင့် အနက်ရောင် ရှူးဖိနပ်တွေကိုပဲ အကြွေးသန်သန် စီးလွန်းသည့် ညဆိုသော ယောက်ျားက ဤသို့ ...။

အခန်း (၂)

"အဲဒီလောက်ကိုပဲ တကယ်ပါ မမချမ်းရယ်၊ အရမ်းကို မိုက်ရိုင်း ရမ်းကားနေတာ ... သိ လား၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲက လူမိုက်တွေ ဝန်းရံခပြီး ရမ်းကားနေတဲ့ သူကြီးသားလိုမျိုး၊ တောသားနဲ့ မြို့သားပဲ ကွဲပြားတာ အတူတူပဲ၊ ကြည့်လိုက်ရင် သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ဘယ်နေရာမှ ဖြစ်ဖြစ် သူ့မျက်နှာ၊ ဖေ့စ်ဘွတ်(ခ်) ဘယ်သူ့အကောင့်(တ်) ထဲမှာ ကြည့်ကြည့် သူချည်းပဲ ..."

"သူက ဘာတွေ လုပ်နေလို့ လဲ"

"ဪ ..."

ချိုစကား ထောက်သွားပြီးမှ ပြန်ဆက်၍ ...

"အကောင့်(တ်) နာမည် အမျိုးမျိုးနဲ့ ရှုပ်ပွနေတာလေ ...၊ ဘယ်နိုင်ငံက အဆိုတော် မင်းသမီး မင်းသား၊ အဆိုတော် ဘယ်သူ့ အကြောင်း ဖြစ်ဖြစ် သူမသိတာမရှိဘူး၊ မြန်မာနိုင်ငံက သတင်း ပေါင်းစုံ ဆိုရင်တော့ မပြောနဲ့ တော့ ..."

စကားလက်စ အရှိန်နဲ့ သာ ဆက်ပြောနေရသည်။ ။

ချမ်းဆိုတဲ့ တစ်ယောက်က ကွန်ပျူတာဆို ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်

ကြောင်း လောက်သာ ကိုင် တတ်သည်။ ။

အွန်လိုင်းပေါ်က ကိစ္စတွေကို သိလည်း မသိ ...၊ သိချင်ရကောင်းမှန်း လည်း မသိ ...၊

စကားပြောရတာ အရှိန်ကျသွားတာနှင့် အားရပါးရ စကားထောက် ရမယ့်သူလည်း မရှိတော့ တစ်ယောက်တည်း ...၊

"လမ်းပေါ်မှာ ၊ ပန်းခြံမှာ ၊ နိုက်ကလပ်၊ ဒေးကလပ် ... အို ... သူမ ရောက်ဖူးတဲ့ နေရာ မရှိဘူး၊ ဘယ်လောက်နဲ့စပ် ပွေ့ရှုပ်မလဲ စဉ်းစားသာ ကြည့်တော့ ..."

"နိုက်ကလပ်တွေ၊ ဒေးကလပ်တွေ သူ့ရှိတတ်တာ နင်ကဘယ်လို လုပ် သိတာလဲ ..."

"ဟင်... ဪ"

ချို ရုတ်တရက် ဘာဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပြီးမှ ...

"မမချမ်းကလည်း ဒီလိုပဲသိတာပေါ့ ...၊ စည်းစိမ်တို့ တွေလည်း ယောက်ျားလေး သူငယ် ချင်းတွေပဲ ဥစ္စာ ..."

"အင်း ... အင်း"

ချမ်းက ထမင်းချိုင့် ဖွင့်ပြီး မစားဖြစ်သေးပဲ လက်သုတ်ပဝါနှင့် ဇွန်း ကိုသုတ်နေရင်း ခေါင်း ညိတ်သည်။ ။

ထမင်းစားနေချိန်မှာ တစ်ခုခု အာရုံမများ ချင်ပေမဲ့ ညီအစ်မလိုရင်း နှီးကာ တူဝရီးတော် စပ်ကြမှန်း သိနေသဖြင့် ချို့ကိုတော့ ဗွေမယူနိုင် ...

။

ထမင်းမစားခင် စကားပြတ်သွား မလားလို့ မျှော်လင့်ပေမဲ့လည်း ...

"စည်းစိမ်ဆိုတဲ့ ကောင် ကြောက်တတ်ပုံများ အဲဒီနေ့က ကန်တင်း(န်)မှာ မမချမ်းကိုပြချင် တယ်၊ ဟိုက မျက်နှာကြည့် စိန်ခေါ်နေတာ တောင် တစ်ချက်မှ မလှုပ်ရဲဘူး"

"တချို့က ရန်ဖြစ်ရတာကို ဂုဏ်ယူပေမဲ့ ရှက်စရာလို့ မြင်တဲ့ သူတွေ ကတော့ ရှောင်တာပဲလေ ..."

"ဒါက မှန်တော့မှန်ပေမဲ့လည်း သည်းခံတယ်ဆိုတာ အတိုင်းအတာ ရှိတယ် မမချမ်းရဲ့ ... ရန်ဖြစ်ရတာကို ရှက်စရာဆိုရင် စိန်ခေါ်ထုတ်နေတာတောင် မထွက်တာ ကြတော့ကော ရှက်စရာ မဟုတ်ဘူး လား၊ ဒါဆို နိုင်ငံတိုင်းမှာ ရှိကြတဲ့ သူရဲကောင်းကြီးတွေက အရှက်မရှိကြတာလား .
.."

"ဟဲ့ ... ဒါကတော့ ... သူ့နေရာနဲ့ သူ"

"အဲဒါကိုပဲ ချို့ပြောတာပါ ... သည်းခံတယ်ဆိုတာ အတိုင်းအတာရှိတယ် မဟုတ်ဘူး လား ..."

ချမ်းသက်ပြင်းချမိကာ အထပ်ထပ် ပွတ်သုတ်နေမိသည့် ဇွန်းကိုပါ လက်သုတ်ပဝါလေးနှင့် ပတ်လျက်အတိုင်း ချထားလိုက်၏။

"ဒါဆိုနင်က ... စည်းစိမ်ကို ... မကြိုက်တော့ဘူးလား ... ကဲ ... "

"ဟုတ်တယ် ... မကြိုက်တော့ဘူး"

"ဘယ်လို..."

အငိုက်မိသွားမလားလို့ ချောင်ပိတ် မေးလိုက်ပေမဲ့ ချို့က ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ...၊

"အရမ်းစိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတာ ..."

"စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေရင်းလည်း အဲဒီညကိုပဲ ကြိုက်လိုက်ပေါ့ ချို့ရာ ..."

"အို့ ... ဘယ်သူက သူ့ကို စိတ်ဝင်စားတယ် ပြောလို့ လဲ ..."

"ဒါဆိုရင် စိတ်ဝင်စားစရာ ထပ်ရှာဦး၊ ဒီမှာ ထမင်း စားရဦးမယ် ၊ တော်ကြာသင်တန်းချိန်တွေ ဆက်ဝင်ရဦးမှာ ..."

"အဲဒီ မမချမ်းကလေ ... တကယ်ပဲ"

"ဪ ... ချို့ရယ် ... ငါက နင့်လိုသင်တန်းသူ ပေါက်စလေး မဟုတ်တော့ဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ် ... ဆရာမပါ "

"အဲဒါကို ပြောချင်တာ ... မဟုတ်ဘူး ၊ စကားပြောပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေချင်ပေမဲ့နေ လို့ မရတာကို ပြောတာ"

"တော်ပါ ... စကား လာပြောတာကို စိတ်ညစ်နေတာကများ ..."

ချမ်းက ငြင်းတော့မလိုဖြင့် ပြုံးတုံ့တုံ့လေး လုပ်နေသဖြင့် ချို့မျက်နှာလေး မဲ့ရွဲ့သွား၏။

"တွေလား မမချမ်းက ဆွေမျိုး အရင်းကြီးတွေတောင်မှ ခပ်ကင်းကင်း သိပ်နေချင်တာ ..."

"မဟုတ်ပါဘူး ချို့ရယ် ... နင်တို့ ဘဝနဲ့ ငါ့ဘဝက တူတာမှ မဟုတ်တာ၊ ငါ့မှာ ပူပန်ထောက်ပံ့ စရာဦးလေး ရှိသေးတယ် ...၊ ဆန်စက်မှာ မန်နေဂျာဆိုပေမဲ့ အသက်ကြီးပြီလေ ...၊ သူဌေးက သနားသဖြင့် ဆက်ပြီး တွဲခေါ်နေပေမဲ့ တကယ်ဆို အနားယူသင့်တဲ့ အရွယ် ...၊ ငါ့ကိုဟိုအရင်

ကတည်း စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းလာခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတွေကို ပြန်ဆပ်ရဦးမှာ ..."

"အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ ...၊ စကားလေးတောင် ပြောချိန်မရ ...၊ နားဖို့ အချိန်လေးတောင် မယူနိုင်ပဲ အတင်းကြိုးစားနေမှ ရမှာ လား "

ဟုတ်တယ် လို့ ပဲပြောရမှာ ပေမဲ့ အရှည်ကြီး ထပ်ရှင်းပြရဦးမှာ မိုလို့ မပြောချင်တော့ပါ ...၊ ကိုယ့်အလုပ်က တက္ကသိုလ်မှာ ဆရာမ ဖြစ်သလို အပြင် သင်တန်းတွေမှာ လည်း အချိန်ပိုင်းနှင့်ဝင်နေ ရတာတွေ ရှိသည်။

စားချိန် နားချိန်တွေမှာ စည်းကမ်းထားမှ အလုပ်မှန်ဝင်ငွေမှန်မှာ ဖြစ်သည်။ ။ ဆင်းရဲတဲ့ လူ တွေအကြောင်း ချမ်းသာတဲ့ လူတွေကတော့ နာလည်နိုင်မှာ မဟုတ်ပေ ...။

"မမချမ်းကို အိမ်မှာ လာနေဖို့ အမေက အမြဲတမ်း ခေါ်နေတာပါ ...၊ အဆောင်မှာ ပဲ ကိုယ့်မာနနဲ့ ကိုယ်နေနေပြီးတော့ "

"ကိုယ့်မာနနဲ့ ကိုယ် မဟုတ်ပါဘူး ...၊ နင်တို့ နေတဲ့ ရပ်ကွက်ကြီးတွေက ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ သွား လာမှ အဆင်ပြေတာလေ ...၊ ကားတိုးစီဖို့က ဝင်ဖို့ မလွယ်ထွက်ဖို့ မလွယ်နဲ့ အရမ်းကိုခက်ခဲတဲ့ နေရာ ..."

"အမလေး ... အိမ်မှာ ကားတွေ မရှိတာကြောင့်တာပဲ ..."

တော်ပါပြီလို့ စိတ်ထဲမှာ ပြောမိသေးသည်။ ။ ဆွေမျိုးနီးစပ် ဆိုသည့် အတိုင်း ဘယ်တော့မှ ပတ် ပတ်သက်သက် ရှိခဲ့ကြတာမဟုတ်။

ပတ်သက်ရာပတ်သက်ကြောင်း တချို့ရှိခဲ့တုန်းကလည်း ... ချို့မေမေဒေါ်ချိုသဲက အိမ်တံခါးဝမှာ လာရပ်တာတောင် ကြိုက်ချင်ခဲ့တာ မဟုတ် ...။

သူမမြို့ပေါ်မှာ အလုပ်နဲ့ ပြောင်းလာ နေပြီဆိုမှ ...

"သမီးတို့ ကျောင်းမှာ ဆရာဆို ... အိမ်လာနေပါလား ချမ်းရဲ့ ... သမီး ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန် အတူသွားကြရင် ပိုတောင် အဆင်ပြေသေး ...၊ ပြီးတော့ ကလေးတွေကို ကျူရှင်ခေါ်ရတယ် မို့လား ...၊ ခြံထဲမှာ တိုက်တစ်လုံး အပိုရှိတယ် ... သုံးလို့ ရတာပဲ"တဲ့ ...။

ချို့အတွက် အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားခဲ့တာတွေပါ ...၊ သူမအတွက် ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘမဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရလို့ ထင်သည် ။ မိဘ အသိုက်အဝန်း ဆိုတာလည် မက်မောရမှန်း မသိတော့ပါ ...။

ဦးလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ ပဲ ကိုယ့်ဘာသာ ပြည့်စုံအောင် နေတတ်ခဲ့သည် ။

ဘယ်သူ့အပေါ်မှာ မှ မမုန်းပေမဲ့ မက်မော တွယ်တာ တာတွေလည်း ပြင်းပြင်းရှရှ မရှိတာအမှန် ...၊ ထိုအခါသူမက စိမ်းသက်သွေးအေးသူ ဖြစ်လာခဲ့၏။

"မမချမ်း စဉ်းစားနေတာလား ... ချို့တို့ နဲ့ လာနေပါလားဟင်၊ မေမေသိရင် မမချမ်းကို တန်း လာခေါ်မှာ ..."

"ဟင့်အင်း ... ဒီအတိုင်းပဲ အသားကျနေပါပြီ ... နေပါစေချို့ရယ်၊ အနီး တကျက်ကျက် အဝေး တသက်သက်တဲ့ ၊ ငါတို့ တွေ သိပ်မနီးတော့ အမြဲတမ်းချစ်နေလို့ ရတာပေါ့ ..."

"ဟွန်း ... ဒါပဲ ..."

ချို့ကတော့ ကလေးဆန်တာပဲ ထင်သည် ။

လူငယ်ပီပီ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ နေထိုင်တတ်ကာ ကျောင်းမှာ ကိုယ့်ဆီရောက် လာပြီး အခုလို ကောင်လေးတစ်ယောက် အကြောင်း ပြော

နေတတ်သည် မှ လွဲ၍ ...

"မမချမ်းသာ ... ချို့နဲ့ အတူနေရင် သိပ်ကောင်းမှာ ... ချို့မှာ
ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်း တွေတော့ ရှိပါတယ်၊ မိန်းကလေး
သူငယ်ချင်းလို ရင်းရင်းနှီးနှီးလို့ တော့ ဘယ်ရမလဲ ...၊ တစ်နေ့က ဆို
လေ အဲဒီသတ္တဝါကောင်ကို ဒေါသတွေ ဖြစ်ပြီး ဘယ်သူနဲ့ ပြေးပြော
ရင်ဖွင့်ရမှန်း မသိဘူး ..."

သူမပြောတိုင်း ညံဆိုသော နာမည်က မပါမပြီး ရှိနေတတ်တာကလ
ည်း မှတ်မှတ်ရရပင် ...၊

"ညံဆိုတဲ့ ကောင်ကို မမချမ်း သိနေတာထက် ချိုကအများကြီး ပိုသိ
နေတာ ...၊ အဲဒါကြောင့် ဒေါသထွက်တာ "

"နင်ကသိမှာ ပေါ့ ... နင့်ကိုအသေအလဲ လိုက်နေတာကိုး"

"ဟုတ်တယ်လေ ... နှစ်နှစ်ရှိပြီ၊ လူကိုသူက နှစ်စဉ်ရွေးကောက်ပွဲ
ကျင်းပနေတာလေ၊ သူ့ကို ဘယ်လိုပြောပြော ဘယ်လိုဖယ်ထုတ်ထုတ် ..
. မျက်နှာလည်း မပျက် အရှက်လည်း မရှိဘူး"

"ကြိုက်မရှက်၊ ငိုက်မရှက်တဲ့ အရူးအမူး ချစ်နေတာ ဖြစ်မှာ
ပေါ့"

"အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး မမရယ် ... သူ့လုပ်ပုံက တမင်ကို လိုက်
နှောင့်ယှက်တယ် ...နှောင့်ယှက်ပြီးရင် သူ့မှာ ကျေနပ်လို့ မဆုံးဘူး ..."

"အဟွန်း ..."

"မမချမ်းက ဘာရယ်တာလဲ"

"နင်တို့ က အမြင်ကတ်ပုဒ်မ တပ်ထားလို့ ပါဟယ် ... ကိုယ်စိတ်မဝ

ငံစားဘဲ ဘယ်သူမှ အချိန် ကုန် အလုပ်ရှုပ်မခံဘူး ..."

"အဲဒီလိုမျိုး စိတ်ဝင်စားမှ ပဲ စဉ်းစားမယ်ဆိုပြီး အလုပ်ချိန်တွေချည်း အဲဗားဖြစ်နေတာ မမ ချမ်းလိုလူပဲရှိမှာ ...၊ ဒီလိုလူမျိုးက သူ့ရဲ့ အချိန် တိုင်းက သူများကို နှောင့်ယှက်ဖို့၊ အပွေဇယားတွေ ခင်းဖို့ ... ဒါပဲ၊ သူရ ညဉ့်စားတွေ ထားနေတာ ချို့မသိတာကြလို့ "

"နင်က အဲဒါကြောင့် မကြိုက်တာလား"

"အဲဒါတွေလည်း ပါတာပေါ့ ... သိပ်ပွေတဲ့ ကောင်၊ ရုပ်လေးလည်း ချော ... ချမ်းလည်း ချမ်း သာတော့ ..."

"သူမပွေဘူးဆိုရင် နင်ပြန်ကြိုက်ဖို့ စိတ်ကူးရှိတဲ့ ပုံ ..."

"မပွေဘူးဆိုရင်လည်း မကြိုက်ဘူး မမချမ်း ... သူ့လိုလူကိုတွဲရင် ခူး နဲ့ မျက်ရည် သုတ်ရနိုင် တယ် ..."

"အဲဒါမျိုးက လင်မယားတွေမှာ ပဲ ဖြစ်ကြတာပါ ချိုရယ် ..."

"သူနဲ့ ကတော့ ကြိုက်မိရုံနဲ့ ဖြစ်မှာ ... တကယ်ပြောတာ၊ သူက သူ ဝါးနေတဲ့ ပီကေ မထုတ်ခင် တစ်ယောက် ပြောင်းကြိုက်တာ ..."

ထမင်းချိုင့်ပြန်ဖွင့်ရင်း ချမ်းရယ်လိုက်မိသည် ။ ချိုကလည်း ထမင်းချိုင့်ကို ကြည့်နေရင်းရယ်ကာ ...

"မိန်းကလေးတွေကလည်း သူစီးတဲ့ မော်ဒယ်မြင့်ကားမျိုး ... သူ့ ရည်းစားဖြစ်မှ စီးခွင့်ရတာ ဆိုပြီး"

"ဟဲ့ ... ဟုတ်လို့ လား ... အဲဒီလောက်"

"ဟုတ်ပါတယ်ဆို ... အဲဒီအတိုင်း ပြောသံကို ကြားတာ ..."

"အင်း ... ဟုတ်မှာ ပါ ဒီကောင်လေးပုံစံက ..."

"ကြည့်ပါလား ... မမချမ်းကလည်း အကောင်းစားတွေချည်း ...
လန်ပုံထွက် နေအောင်ဝတ် တာ ... သုံးလိုက်တာကလည်း ငွေကိုရေလို
သုံးတာက နည်းသေးတယ် ..."

"အေးပေါ့ ... မိန်းကလေးတွေ အထင်ကြီးတာလည်း မပြောနဲ့ လေ
..."

"မမချမ်း ထမင်းစားလေ ... ဘာလဲ စကားပြောနေလို့ မစားတတ်
ဘူးလား ..."

"ဪ ... ရပါတယ်"

"ဒီလောက်ဆို ...သိပြီ"

ချိုက ပီကေတစ်ခုထုတ်ပြီး ပါးစပ်ထဲထည့်ကာ နေရာမှ ထရပ်လိုက်
ရင်း ...

"မမချမ်းက ထမင်းစားတာ ကန်တင်(န်)မှာ သွားစား ... ပြီးတာပဲ ..
. အအေးလေးဘာ လေးမှာ ပြီး အချဉ်လေး အစပ်လေးနဲ့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ
စားရတာပေါ့ ... ကန်တင်း(န်)မှာ လည်း တစ်ယောက်တည်း အေးဆေး
ထိုင်လို့ ရပါတယ် ..."

"မျက်စိရှုပ်ပါတယ် ... ချိုရယ်နေပါစေ၊ ပြီးတော့ ကိုသင်ပေးရမယ့်
စာတွေ ပြန်ကြည့် ရသေးတယ်၊ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ကိုယ်ပေမဲ့ အစားတစ်ဖ
က် အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ လူမြင်လို့ မကောင်ဘူး ..."

ချိုက ချမ်းရဲ့ ဘေးမှာ ချထားတဲ့ စာအုပ်နဲ့ လက်ပံတော့ပံလေးကို
ပြန်ငဲ့ကြည့်ကာ ကိုယ်စကား လာပြောနေသဖြင့် ချမ်းက ဘာမှ မလုပ်ရ
တာမှန်း တွေးမိသွားသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ...

"ဆောရီးပါ မမချမ်းရာ ... ချိုကလည်း စကားပြောချင်လို့ တမင်ရှာပြီး လိုက်လာမိတာ ..."

"ဪ ... ရပါတယ်ဆိုမှ ..."

"မမချမ်းက လက်တွေ့ပိုင်နိုင်နေပြီးတော့ အင်တာနက်ကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ သိပ်မသုံးတာလဲ"

"သုံးပါတယ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ..."

"မသုံးပါဘူး ... အွန်လိုင်းပေါ်တွေ ဘာတွေမတက်ဘဲ ... ဘာမေးမေး သိတယ်လို့ မရှိဘူး၊ အနည်းဆုံး ကိုယ်ပိုင်အကောင့်(တ်) တစ်ခုတော့ ဖွင့်ထားသင့်တာပေါ့လေ ..."

"ဘာလုပ်မှာလဲ ... ကိုယ်လိုချင်တာလေးတွေ ရှာရတာတောင် အချိန်တွေ ကုန်လွန်းလို့ စိတ် ညစ်နေတာ"

"ကောင်းပါတယ်၊ ဒီအတိုင်းပဲနေပါ ... အသက်လည်း မငယ်တော့ဘူး ..."

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ..."

"ယူမယ့်ယောက်ျား မရှိဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်"

ချမ်းက ရယ်နေကာ ...

"ကိုယ့်အဒေါ်အတွက် စိတ်ပူနေတယ် ဟုတ်လား ..."

"အံ့မယ် လူကြီး လုပ်ချင်နေပြန်ပြီ ... အဒေါ်တော်တယ်ဆိုပြီး အသက်ဖြင့် သိပ်မကွာဘဲနဲ့ ... အဲဒါကြောင့်ပြောတာ လူက မလှုပ်တလှုပ် ... အလုပ်ကဆရာမ၊ မမချမ်း အတွက်တော့ ရင်လေးတယ်"

ခေါင်းလေး ခါလိုက်တော့ နားဆွဲရှည်လေးက လှုပ်ခါသွားသည်။ ။

မျက်တောင်လေး ကော့တက်နေအောင် ရယ်လိုက်တော့ ချစ်ဖို့ ကောင်းသည့် မျက်နှာလေး ဖြစ် သွားသည်။ ။

သူမလေးကတော့ ချစ်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လို့ ပါ ... ချို့မျက်နှာလေးကို မော့ကြည့်နေရင်း ချမ်းရယ်မိကာ ချမ်းက ခေါင်းညိတ် ဝန်ခံနေသည်။ ။

"လေးပါ ... လေးပါ ... ငါဒုက္ခကို ရင်လေးပေးမယ့်သူလည်း နင်ပဲရှိတယ် ..."

"ဘာလဲ အားကိုးတာလား ..."

"နိုး ... နိုး အဲဒါတွေတော့ မလုပ်နဲ့ ..."

ပြီးသည့် မျက်နှာလေးက ချက်ချင်းမဲ့သွားသဖြင့် ချို့က ဆံပင်လေး သပ်ပြီး ရယ်၏။

အပျိုကြီး တစ်ယောက်ကြောင့် ခက်သည်။ ။

အခန်း(၃)

"ချို ..."

"ဆက်မလိုက်လာနဲ့ တော့ စည်းစိမ် ... ငါစိတ်ဆိုးလို့ ပြောတာ
မဟုတ်ဘူး ..."

"ဒါဆို ... ဘာလို့ လဲ ပြောလေ"

ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်ပစ်လိုက်မိကာ ချိုက စည်းစိမ်ဘက်ကို ပြန်
လှည့်၏။ ခေါင်းမှာ ဆံပင်နက်နက် အပြောင်သိမ်းပြီးကာ ရှုပ်အင်္ကျီအဝါ
ဖျော့ ကွက်စိပ်နှင့် နီညိုရောင်ချည်ပုဆိုးကို သေသေသပ်သပ် ဝတ်ထား
၏။ ပြီးတော့ ...

ဖွေးနုသည့် ခြေအစုံက ကတ္တီပါဖိနပ်နှင့် တင့်တယ်နေ၏။ ချိုက
တော့ တင့်တယ်ခြင်းတွေကို ကြည့်၍ တန်ဖိုးထားဖို့ မေ့နေ့ကာ ...

"ဘာမှ ဖြစ်လို့ မဟုတ်ဘူး ဟိုတစ်နေ့ကလို ထပ်ဖြစ်ရင် ... နင်
အရှက်ကွဲမှာ စိုးလို့ ... နင်လည်း ငါ့လိုမိန်းကလေးနဲ့ တွဲရတာ
အန္တရာယ် များ ပါတယ်ဟာ ..."

"ချို ... နင့်ကို လင်းလင်းတို့ ပြန်ပြောတာ ကြောင့်လား ...၊ ကြားစ
ကားဆိုတာ ပုံကြီးချဲ့ တာတွေပါ ... ငါပြောတာ အဲဒီလိုပုံစံမျိုး မဟုတ်
ဘူး ..."

ချိုကမဲ့ပြီးလေးနှင့် ဆံပင်ကို ခါထုတ်ပစ်သည်။ ။

"သူများ ပြောစရာ မလိုပါဘူး စည်းစိမ်ရယ် ... နင်ဘယ်လောက် ဒေါပွသွားမယ် ဆိုတာကို ငါခံစားလို့ ရပါတယ် ... နင်ငါ့ကို ဒီအတိုင်း ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားခဲ့တာ မဟုတ်လား ..."

စည်းစိမ် မျက်နှာပျက် သွားသည်။ ။

"ဘာလဲ ညံနဲ့ ငါ နှစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ ဆိုပြီးတော့လား ..."

"မဟုတ်ဘူး ...ဒါပေမဲ့ ငါဆက်ရှိနေရင် သူနဲ့ ငါ ရန်ဖြစ်ရတော့မှာ ... ငါတို့ ရန်ဖြစ်ရင် နင်ပဲ အရှက်ရမှာ လေ ..."

"နှစ်ယောက်စလုံး ထွက်သွားကြလို့ ငါတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာ ကျတော့ရော"

စည်းစိမ် အသံတိတ် သွားသည်။ ။ ပြီးမှ ...

"နင်ထင်သလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ ... နင်ကပေါ်ပြူလာ အရမ်း ဖြစ်တဲ့ မိန်းကလေးပါ ...၊ ညံကလည်း ဘာထူးလဲ သူ့လိုကောင်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ဖြစ်လာတိုင်း အားလုံးရဲ့ မဲက ငါ့ဘက်မှာ မရှိဘူး ..."

"ဪ ... မဲအရေအတွက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်မှာ ကိုး ..."

"ငါ့ကိုမငေါ့ပါနဲ့ ဟာ ... ပြောကြပြီဆိုရင် ဒီကောင်ဘက်မှာ ငါ့ကိုအနိုင်ပိုင်း ပြောဖို့ တွေ့ချည်းပဲ ..."

"ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ ... စည်းစိမ် နင်နေခဲ့တော့ ..."

"မဟုတ်ဘူး လေ ချို ... ငါတို့ ချင်းနားလည် ..."

သူစကားမဆုံးခင် ရပ်တန့်သွားသည်။ ။ ချိုလည်း ရှေ့ပြန်လှည့်ရာမှ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားခဲ့လျက် ...

"ဘဝင်ချိုနော် ..."

ဆံပင်တိုတို အရပ်မနိမ့်မမြင့်နှင့် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ...၊

"ဒီမှာ ယူကိုပေးခိုင်းလိုက်လို့ ..."

မေးပေမဲ့ ချိုမဖြေရသေးပဲ နောက်ပစ်ကွယ်ထားသည့် လက်ကိုရှေ့ ထုတ်သည် ။ သူမလက်ထဲမှာ ရဲတွတ်ညှိမှောင်နေသည့် ကတ္တီပါနှင့်ဆီ ဖူးကြီး တုတ်ခဲသော ရိုးတံကြီးနှင့် ငွားငွားစွင့်စွင့် ...

"ဒါဘယ်သူ ပေးလိုက်တာလဲ ..."

"ညံ့ ..."

ပြောပြီးတာနှင့် ချိုပိုက်ထားသည့် ပလတ်စတစ် အကြည်ရောင်လေး နောက်မှာ ရင်ဘတ်နဲ့ လည်း မထိုးစိုက်မိအောင် သေချာထိုးပေး၍ ...

"အရမ်း ချစ်တယ်တဲ့ ..."

"ဒီမှာ ..."

သူမက ပြောချင်ရာပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားတာ လုံးဝ ပြန်မကြည့် တော့ပေ ...။ နှင်းဆီဖူးကို ငုံကြည့်နေစဉ် စည်းစိမ် သူမဘေးကို ရောက် လာ၏။

"အဲဒီလိုစဉ်းစားတာ ဆိုရင်လည်း ကောင်းပါတယ် ... ငါကသူနဲ့ မ ယှဉ်နိုင်တဲ့ သူပါ ..."

ဒီလိုပုံစံတော့ မဟုတ်ပါ ... ဒါပေမဲ့ချိုက ငြင်းမနေတော့ပဲ မျက်နှာ တည်တည်လေးနှင့် ပြန်ကြည့်ကာ ...

"ဟုတ်တယ်ပဲ ထားလိုက်ပါ ... နင်လည်း သတိတော့ထားပါ ...၊ အရှုံးပေးတာ နှလုံးအေး တယ်ဆိုတာ သေချာယှဉ်ပြိုင်မယ့်သူ မရှိလော

က်တဲ့ မိန်းမမျိုးကိုရှာ မဟုတ်ရင် နင်ကျန်ခဲ့ဦးမှာ ..."

စိတ်တိုတိုနှင့် ပြောပစ်ခဲ့မိသည် ။ အသစ်တွေ့လို့ အဟောင်းမေ့
တယ်ပဲ ပြောပြော အပြောင်းအလဲ မြန်တယ်ပဲဆိုဆို ...၊ ယောက်ျားဖြစ်
ပြီး မိန်းမနဲ့ တူနေတာကတော့ စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းပါ၏။

"ချို ... ဟေ့ ... တစ်ယောက်တည်းလား ..."

ဘေးမှာ နောက်တစ်ယောက် ရောက်လာသည် ။

သူက နန္ဒညီ ...၊

ကျွတ်...

တကယ်ကို စိတ်ပျက်ဖွယ်ပါ ချိုတစ်ယောက်တည်း ... သွားလာနေ
ပြီဆို ဒီလို နှောင့်ယှက်ခံ ရတာတွေကြောင့် ...၊

"ဘယ်သင်တန်း တက်သေးတာလဲ ... ဒီနေ့ သင်တန်းမရှိဘူးလေ ..
."

"ငါ့ဟာငါ့ ဘယ်သင်တန်းတက်တက် နင့်အလုပ် မပါဘူး ... ဘာလို
က်လုပ်တာလဲ ..."

"ချိုကလည်း ကွာ ... မသိတဲ့ သူတွေကျနေတာပဲ ... တို့ က ရိုးရိုး
သားသားပါ ..."

"အပိုတွေ ချွီးမနေနဲ့ ... ရှေ့ဆက်လိုက်လာရင် တစ်ခုခု လုပ်မိလိမ့်မ
ယ်နော် ..."

အသံကျယ်ကျယ်နှင့် အော်ပစ်လိုက်မှ ရှုံ့မဲ့ခေါင်းကုတ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့
၏။ ခြေလှမ်းသွက်သွက် လှမ်းနေရင်း ကိုယ့်ရဲ့ ဖိနပ်သံကို ပြန်ကြားနေ
ရတဲ့ အဖြစ် ...

ရည်းစားတစ်ခုလပ် ဖြစ်ရတာလဲ မလွယ်ပါလား ...

အခန်း(၄)

"ချမ်းရေ ... "

"ဟင် ... အန်တီ"

ချမ်းခြေလှမ်း တို့သွားကာ ဒေါ်ချိုသက် လျှောက်လာနေသည့် ဘက်ကို ပြန်လှည့်သွားမိသည်။ ။

"ငါ့တူမ ... အဲ ... ငါ့ညီမလေးက မတွေ့တာကြာတော့ ... တစ်ခါပြန်တွေ့ရင် တစ်ခါပိုပို ကြည့်ကောင်းနေတယ်"

"ဟုတ်လား ... ဒါ ဆိုရင်တော့ အန်တီကို မုန့်ဝယ်ကျွေး ရတော့မယ် ..."

နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိရာမှ ချမ်းက ဒေါ်ချိုသဲလက်ကို ခပ်ဖွဖွကိုင်၍ ...

"ကိုယ့်အစ်မတစ်ယောက်ကို အန်တီပဲ ခေါ်နေမိတယ် ... ဆောရီးမမ ..."

"အို ... ပြောစရာလားချမ်းရယ် ... ဘယ်လို တော်စပ်တာတွေ တွေးမနေပါနဲ့ ... ချမ်းကတို့ သမီးလေးနဲ့ မတိမ်းမယိမ်း ရှိသေးတာ ...၊ တို့လည်း သမီးလို့ ခေါ်မိ ... ငါ့တူမ ပြောမိလို့ ပြောမိနဲ့ "

ပြောနေရင်းလာရင်းကိစ္စကို ကျော်သွား၍ ရယ်နေမိကြသည်။ ။

"နောက်ဆိုရင် ပါးစပ်ထဲ ရောက်လာသလိုပဲ ပြောလိုက်ကြတာပေါ့ .
.. မဟုတ်ဘူး လား ..."

နှစ်ဦးသဘောတူ ခေါင်းတွေညိတ်ကာ အပြင်ခုံတန်းလေးပေါ်မှာ ထိုင်မိကြ၏။

"ချမ်းကိုတစ်ခုခု ပြောစရာရှိလို့ လာတာလား ... ချို့ဆီကိုလားဟင်၊
အန်တီကိုယ်တိုင် လာကြိုတာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး ..."

"မဟုတ်ပါဘူး ချမ်းရယ် ...ညည်းညီမ အကြောင်း ပြောချင်လို့ ပါ ...
"

"ဟင်... "

"လူတစ်ကိုယ် စိတ်တစ်မျိုးဆိုတာ မှန်လိုက်တာနော် ...
အထူးသဖြင့် ပြည့်စုံ အလိုလိုက် ခံထားရတဲ့ ကလေးတွေ ပိုပြီး ဆုံးမရခက်ကြတယ် ...၊ အန်တီသမီးကို ကြည့်မိခါမှ ပိုပြီးသဘော ပေါက်လာတယ်"

ဒေါ်ချိုသဲပုံစံကဘာ စိတ်ညစ်စရာတွေကို ပြန်စဉ်းစားမိကာ ပြောစရာတွေလည်း များ ပြားနေပုံပင် ...

"ဟုတ်တယ် သမီးဆိုရင် မိဘနဲ့ နေခဲ့ရတဲ့ အချိန်က ဘယ်မှာ ရှိလို့လဲ ...၊ ဦးလေး တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ပေါ်မှာ ပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ ...မဆင်းရဲပေမဲ့ ပြီးပြည့်စုံတယ်လို့ လည်း ပြောလို့ မရပါဘူး ... ဒါနဲ့ တောင်တော်အောင်တတ်အောင် ကြိုးစားနိုင်ခဲ့တယ် ...၊ မိမိကိုယ်တိုင် ထိန်းကျောင်း ရပ်တည်နိုင်တဲ့ အသိစိတ်ကလည်း ဘယ်သူမှ သင်ပေးဖို့ မလိုခဲ့ဘူး ..."

"ဒါတွေကလည်း ဘဝပေး အသိတွေပါ ... အန်တီရယ်"

"ဘဝကတော့ လူတိုင်းကိုပေးနေတာပဲ ချမ်းရယ် ... ဘဝတစ်ခုဖြစ် လာရင် ဆင်းရဲတဲ့ လူပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ချမ်းသာတဲ့ လူပဲဖြစ်ဖြစ် ... မင်္ဂလာ၊ အ မင်္ဂလာ ...နိဗ္ဗာရုံ၊ အနိဗ္ဗာရုံ ဆိုတာတွေကို ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမြဲမြင် တွေ့နေရတာပဲ ...၊ လောကသဘာဝတရားက ဆင်းရဲတဲ့ လူတွေမှာ ပဲ မြင်တွေ့မှတ်ရှုရမယ်လို့ သတ်မှတ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ ဒါကိုယူတတ် တဲ့ သူက ရတယ် ...၊ မှတ်သားမှ အမြတ် တရားရတာ ...၊ အန်တီသမီး လေးကို သမီးအလိမ္မာလေး အရမ်းဖြစ်စေချင်တာပဲ ...၊ ဒါပေမဲ့ ... "

"ချိုက ချစ်စရာလေးပါအန်တီ ... လူငယ်ပီပီ လွတ်လပ်ပွင့်လင်း နေ တတ်တာပဲ ရှိတာ ..."

" မဟုတ်ဘူး တက္ကသိုလ်ရောက်သွားတာ ရည်းစားထားခွင့် ပါမစ် ပေးလိုက်သလိုပဲ ... ဒီ အရွယ်ကို ငယ်ပါသေးတယ်လိုတော့ ပြောလို့ မ ရဘူးဆိုတာ အန်တီသိပါတယ် ...ဒါပေမဲ့ချစ်တဲ့ သူတွေလို့ ချစ်သူရှာ တာကတစ်မျိုး ... ခုခေတ်မှာ လူငယ်တွေက ချစ်သူဆိုတာ ဘယ်မှာ ရှာ ရမှန်း တောင်မသိပါဘူးကွယ် ... ချစ်တာ မဟုတ်တော့ဘူး တွဲတာတဲ့ . .၊ တွဲကြည့်တာမို့လို့ မြဲချင်မှ မြဲမှာ ပါတဲ့ "

"ဟင် အဲဒါတွေကို ဘယ်သူတွေက ပြောတာလဲအန်တီ ..."

"ညည်းညီမပဲ ပြောတာလေ ... သူတို့ ချင်း ဖုန်းပြောနေတာ အန်တီ ကြားရတာ ...၊ သူ ချစ်သူ ထားနေတာ အန်တီ သိပါတယ် ...ဒါပေမဲ့ ရည်းစားများ နေတာကို အခုမှ သိတာ ..."

"များ တယ်ဆိုတာလည်း အန်တီရယ် လူငယ်တွေဆိုတော့ စိတ်မြန် လက်မြန်တွေ ဖြစ်ကြတာ ကိုး ...၊ တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းသားကျောင်း သူတွေ ဒီအတိုင်းပါပဲ"

"တချို့ကြတော့လည်း ယောက်ျားလေး မိန်းကလေးတွေ စုဖွဲ့ရင်းနှီး ပြီး သူငယ်ချင်းတွေလား ... ချစ်နေကြတာလား ... ဘယ်သူကချစ်သူ .. . ဘယ်သူက သူငယ်ချင်းလဲ ...၊ ဘယ်သူက အောင်သွယ်နေတာလဲ ... ဘယ်လိုမှ အကဲခတ်မရအောင် ရင်းနှီးကြတာ ..."

"ဟင်း ..."

ဒေါ်ချိုသဲက တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတွေ သွားလာနေတာကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေရင်း သက်ပြင်းချသည်။ ။

"ပြီးတော့လေ လူငယ်တွေက သူ့ထက်ငါ့ဆရာကြီးလုပ်ပြီး ပြောချင်နေကြတာ ... ရည်းစား တွေ ထည်လဲတွဲနေတာကို ဂုဏ်ယူစရာလို့ မြင်နေကြတာ ...၊ ကိုယ့်ကြောင့် သူများ အသည်းကွဲ ကျန်ရစ်တာကို အရသာခံပြီး ပြောချင်တာ ... အဲ တချို့ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့တာကိုပဲ ဂုဏ်ယူတတ် ပြန်နေရော ... ချန်ထားခဲ့တဲ့ သူနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သူက ဘယ်သူပိုပြီး သိက္ခာရှိသလဲ ဆိုတာမျိုးပေါ့ ...၊ တကယ်တော့ ဒီနေရာမျိုးမှာ ကိုယ့်ရဲ့ မူရင်း စိတ်အခံနဲ့ မဟုတ်ဘဲ သောင်းပြောင်းထွေလာ ရောထွေး ခံစားနေရတာမျိုးပါ ...၊ ပြောရရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူတတ်ကြီး ဖြစ်ပြီလို့ ထင်ပေမဲ့ ဟိုမရောက်ဒီမရောက် စပ်ကြားမှာ ကူးလူးယိမ်းနွဲ့ နေတာမျိုး ..."

"စကားတွေပြောတတ် နေတာတော့ တကယ် လေးစားပါတယ် ချမ်းရယ် ... အန်တီတောင် ကိုယ့်သမီးလေးကို ဘာတွေ မှားနေပါလိမ့်လို့ တွေးမိလာတယ် ..."

ဒေါ်ချိုသဲက ပြုံးနေရင်း ခေါင်းတော့ ညိတ်ပေမဲ့ ...

"ဒါပေမဲ့ ပြောနေတဲ့ သူကလည်း ကိုယ့်သမီးနဲ့ အသက်သိပ်မကွာတဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်နေတော့ အသိတွေ အဲဒီလောက်ကွာလားလို့ တွေးမိ

ပြန်ရော ..."

သူမဘာသာ ပြောနေပြီးမှ ရယ်ကာ ...

"အေးပေါ့လေ ... အသက်နှစ်နှစ် ကွာတာမပြောနဲ့ မိနစ်ပိုင်းလေးပဲ ခြားမွေးတဲ့ အမြွှာတွေ တောင်မှ အကြီးဖြစ်တဲ့ သူက မျက်နှာပုံရော အမူ အရာပါ အကြီးမှန်း သိသာအောင် တည်ငြိမ်နေတဲ့ ... အမြွှာတွေ ရှိကြတာပဲ ...၊ ငါ့တူမက ဆရာမတစ်ယောက် ဆိုတော့ ကျောင်းသားတွေနဲ့ အမြဲထိတွေ့ ဆက်ဆံနေရတော့ နားလည်နေမှာ ပေါ့ ..."

"ဟုတ်မယ် ...အဲဒါလည်း ပါမယ် ... ဟေးလားဝါးလား ခင်မင်နေကြတဲ့ လူငယ်တွေတိုင်း လည်း မြင်နေရသလောက်တော့ မဟော့ရမ်းကြတာ တွေ့မြင်ဖူးလို့ ပါ ...၊ အန်တီစိုးရိမ်လွန်နေတာ ပါချို့က သူ့ကိုသူ ထိန်းနိုင်ပါတယ် ... ပြီးတော့လည်း ကျောင်းသားကျောင်းသူ တစ်ယောက် တစ်လေ အနေအထိုင် မတတ်ပေမဲ့ တော်တော်များများ ကတော့ ချစ်သူဖြစ်သွားတယ် ဆိုတာ မုန့်အတူစား ရုပ်ရှင် အတူကြည့် လျှောက်လည် ဒီလောက်ပါပဲ ...၊ ချို့က အဲဒီလိုစည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ နေတတ်တယ်ဆိုတာ ချမ်းသိတယ် ..."

"အင်း ... စိတ်တော့ ချမ်းသာသွားသလိုပဲ ... ဒါပေမဲ့ အခုအန်တီ ချမ်းဆီ လာရတယ် ဆိုတာ ချို့ကိုသမီးဆီမှာ အပ်ချင်လို့ ပါ ..."

"ဟင်... ချမ်းကို ..."

"ဟုတ်တယ် ... ချမ်းက ဆရာမမို့လား ... သမီးက ချမ်းနဲ့ အတူ သွားလာနေရင်း ချမ်းကဂရု စိုက်ထားတဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင် သမီးညီမပိုပြီး သိက္ခာရှိတာပေါ့ကွယ် ..."

"ဪ ..."

"ချမ်းရယ် ... သမီးရဲ့ ညီမကရပ်ရည်လည်း လှတယ် ... အရမ်းလည်း ဟော့(ထ်)ဖြစ်တာ အန်တီလည်း နေရာတကာ လိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူးလေ ... တခြားစိတ်ချရမယ့်လူဆိုရင်တောင်မှ သမီးလောက်သင့်တော်ကောင်းမွန်မှာ မဟုတ်ဘူး ... သမီးရဲ့ ကျေးဇူးကိုမမေ့ပါဘူး ... အန်တီကို ဒါလေးပဲကူညီပေးပါ ... သူ့အဖေကလည်း နိုင်ငံခြားထွက်သွားတာ သိပ်မကြာသေးတော့ဟိုမှာ စိတ်ထွေပြားမယ့်ပြဿနာမျိုး ဘာမှ မဖြစ်စေချင်ဘူး ..."

"ဘာပြဿနာတွေ ဖြစ်နိုင်လို့ လဲအန်တီ ...ချို့ကအဲလို မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်ပါဘူး ...၊ ပြီးတော့ချမ်းအနေနဲ့ ဒီလိုကိစ္စတွေအထိ ပါဝင်ပတ်သက်ပေးဖို့ ..."

"အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ... သမီးကိုအဲဒီလောက်ထိကူညီဖို့ ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး ..."

ဒေါ်ချိုသဲက ပျာပျာသလဲရှင်းပြသည်။ ။

ဟိုအရင်တုန်းက ဦးလေးဦးကောင်းလွင်နဲ့ အတူ ချမ်းအလည်ရောက်ခဲ့ဖူးစဉ်က မျက်နှာထား ပုံစံနဲ့ တော့ တခြားစီပါ ...။

"ဦးဦးလွင် နောက်တစ်ခါချမ်းဒီကို မလာချင်တော့ဘူး ..."

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ... သမီးရဲ့ ..."

"ဟိုအန်တီက ချမ်းတို့ ကိုမခေါ်ချင်ဘူး ..."

"မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ် အဲဒါကသူဌေးစတိုင်လို့ ခေါ်တယ် ..."

"သူဌေးဆိုရင် မရယ်တတ်ဘူးလား ..."

"ရယ်တတ်ပေမဲ့ ... ခပ်မိန့်မိန့်ပြီးတာမျိုးပေါ့ ..."

"ဦးဦးလွင် ပြုံးပြ ..."

အပြန်လမ်းမှာ စကားပြောဖြစ်ကြရင်း ဦးဦးလွင်ရယ်နေတာကိုအခု အချိန်ထိ မျက်လုံးထဲမှာ မြင်ယောင်နေတုန်း ...။

"ဦးက သူဌေးမှ မဟုတ်တာငါ့သမီးရာ ... နေဦး သူဌေးဖြစ်မှ ပြုံးပြ မယ် ..."

ထိုစဉ် ရယ်မောမပျက်ရှိနေခဲ့သည့် ဦးဦးလွင်မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အဖြေရှိနေခဲ့တယ်ဆိုတာ နောက်ထပ်ပြောဖြစ်ကြခဲ့သည့် စကားတွေက သက်သေပါ ...။

ဒါပေမဲ့ ဒီစကားတွေကိုခံစားနားလည်တတ်ခဲ့တာ ထိုစဉ်တုန်းကမ ဟုတ်ခဲ့ပေ ...။

"စပ်နိုင်မှ တော်တဲ့ ဆွေမျိုးဖြစ်ဖြစ် ... ဆွေမျိုးအရင်းအခြာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုပဲ၊ နောင် လာနောင်သားတွေနဲ့ ဆွေမျိုးဆက်ဝေးသွားလေစိမ်းသွားလေပဲ ...၊ ချမ်းသာတဲ့ သူတွေက ပိုပြီးမသိသလိုနေချင်တော့တာ ...၊ ကိုယ်ကမိုမိုဖို့ အတွက်တော့မဟုတ်ပေမဲ့ ဆွေမျိုးစဉ်ဆက် ဘယ်လိုရှိခဲ့ကြတာကို သိထားရမှာပဲ ..."

"ဦးဦးလွင်ပဲ ရွှေရှိမှ မျိုးတော်တာဆို ... ဘယ်ဆွေမျိုးဆင်းရဲချမ်းသာတာကိုမှ ဂရုစိုက်စရာ မလိုဘူးဆို ... ကင်းကင်းနေနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးဆို ..."

ကလေးသာသမို့ သိချင်သလောက်မှတ်ထားတာတွေကိုအကုန်ချမေးခဲ့ဖူး၏။ ဦးဦးလွင် ကလည်း ဖြေခဲ့ပါသည်။ ။

"သိထားဖို့ သင့်တာတွေ ပြောပြနေပြီလေ ...၊ ရှေးတုန်းက ရှင်ဘုရင်တွေကလည်း တိုင်းသူ ပြည်သားတွေအခြေအနေကို ကိုယ်တိုင်စုံစမ်းအ

ကဲဖြတ်ချင်လို့ ရုပ်ဖျက်ပြီးတိုင်းပြည်ထဲကိုလှည့် လည်ကြည့်ကြတာပဲ ...
၊ အဲဒါ ပြည်သူပြည်သားတွေဆီမှာ ခိုလှုံချင်လို့ လား ..."

ငယ်ငယ်တုန်းက ရာဇဝင်ပုံပြင်တွေကြားဖူးနားဝရှိခဲ့တာမို့ ဦးဦးလွင်
ပြောပြလိုက်တာနှင့် ချမ်းနားလည်သလို ရှိခဲ့သည်။ ။

"အခုဦးအတွက်မလိုအပ်ပေမဲ့ သမီးကနောက်ထပ်ဆင့်ပွားလာမယ့်
လူငယ်မောင်မယ်တွေဆိုရင်ဒါကဆွေမျိုး ... ဒါကဦးလေး ... ဒါက
ဘကြီးတော်တယ်ဆိုတာ ဘာမှ သိကြမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ... သိသိ မ
သိသိရတယ်ဆိုပေမဲ့ သိထားဖို့ အခုရောက်လာရတာ ...၊ ဝင်ထွက်ကြ
တာမှာ ဘာမှ လည်း အပန်းမကြီးဘူးလေ ... မဟုတ်ဘူး လား ..."

တစ်ခုခုကိုရှင်းပြပြီဆို ဦးဦးလွင်က ပုံစံဥပမာတွေနဲ့ ရှင်းပြတတ်သူ
ပါ ...၊ ဒါကြောင့်လည်း ချမ်းရဲ့ မိဘတွေဆုံးပါးစဉ်ကတည်းက ဦးဦး
လွင်နဲ့ ချမ်းက တူးဝရီးလိုရော ... သားအဖ ... မောင် နှမတွေလိုပါ ချစ်
ခင်ရင်းနှီးကြသည်။ ။

"မှတ်ထား သမီး ... မှီခိုရသည့် အထိ ... ဟုတ်သည် ဖြစ်စေ မဟုတ်
သည် ဖြစ်စေ၊ ပိုက်ဆံ ရှိ တဲ့ သူနဲ့ မရှိတဲ့ သူနှစ်ရပ်မှာ မရှိတဲ့ သူဘက်မှာ
ပဲပတ်သက်ရာပတ်သက်ကြောင်းတွေ ရှိလာတတ်တာ ... ဒါကသဘာဝ
ပဲ၊ လူတဝှား တော်ရုံလူတွေ ဘယ်လိုမှ မာနမကြီးနိုင်ကြတာ သေရေးရှင်
ရေးပဲ ..."

ပြောပြသမျှမှာ ချမ်းနားလည်နိုင်တာတွေရော ... မလည်နိုင်တာ
တွေပါထွေရာလေးပါ ပါခဲ့ သည်။ ။ သူမကလည်း အားလုံးနီးပါးမှတ်မိ
နေခဲ့၏။

"ပေးနေကျဥပမာအတိုင်းပြောရရင် ဘုရင်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလည်း
အကြောင်းအရပ်တစ်ခုခုပေါ်မှာ သေရေးရှင်ရေးဖြစ်လာရင် တိုင်းပြည်

အင်အားကိုရယူရတာပဲ ...၊ ဦးကငါ့သမီးအတွက် ဦးရဲ့ ဝတ္တရားရှိတဲ့ အတိုင်းတော့ ကျေခဲ့ချင်တာ ... ငါ့သမီးမာနကြီးတယ်ဆိုတာ သိတာပေါ့ .
.. ဒါပေမဲ့ အပန်းမကြီးသေးတာကို လွယ်ကူနေသေးတဲ့ အချိန်အခါမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကျော်ဖြတ်ခဲ့တာမျိုးပဲ ..."

နောက်ထပ်နှစ်ခေါက်လောက်ချမ်းကိုခေါ်သွားခဲ့တော့ ဘဝင်ချိုနှင့် ရင်းနှီးသည့်အထိဖြစ်ခဲ့ သည်။ အသက်ချင်းမတိမ်းမယိမ်းပေမဲ့ ဘယ်က နေဘယ်လိုတော်စပ်ပုံကစ၍ တူဝရီးတော်လာခဲ့ရ တဲ့ အကြောင်းထိ ချိုနဲ့ ချမ်းကိုသိနေစေခဲ့သည်။

ဆွေမျိုးတွေပေမဲ့စိတ်သက်ခဲ့ကြခြင်း၊ ရင်းနှီးခဲ့ရခြင်းအကြောင်းတို့ ကဒါပဲ ဖြစ်၏။ အလုပ် တာဝန်နှင့် ရန်ကုန်ကိုရောက်လာကာမှ သာ လုံးဝပုံစံပြောင်းသွားခဲ့သည့် ဒေါ်ချိုသဲကတော့ကြာလေ ပျာပျာသလဲရှိ လာလေ ...။

ခုတော့ချမ်းရဲ့ လက်ကို အားကိုးတကြီးဆုပ်ကိုင်၍ ခယတောင်းဆိုနေလေသည်။ သို့သော် ...

"တာဝန်ကြီးတစ်ခုလို ပုံအပ်တာတော့မဟုတ်ပါဘူး ... ရှင်းရှင်း ပြောရရင်လေ ... သမီးချိုကိုအိမ်ထောင်ကျ စောသွားမှာ စိုးရိမ်တယ် ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ သိလားသမီး၊ သူ့ကိုကမ်းလှမ်း ထားတဲ့ သားရှင်ရှိတယ် .
.."

"ဟုတ်လား ..."

"ဒါပေမဲ့ ... တစ်ဖက်က စကားပြန်မစသေးတော့ ကိုယ်ကမိန်းကလေးရှင်မို့လား ...၊ အန်တီတို့ ဆွေမျိုးချင်းပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲပြောမယ်ကွယ် ... သူတို့ ကအရမ်းချမ်းသာတာ ... သူတို့ နဲ့ အဆင်ပြေသွားစေချင်တာသမီးရယ် ...၊ နှစ်ဖက်လူကြီးချင်း သေချာမကြောင်းလမ်းရသေး

ခင် ... သမီးချစ်သူတွေ့ပြီးပါသွားမှာ စိုးတယ် ...၊ တကယ်ချစ်တဲ့ သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် ... တွဲကြတာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ဘာမဟုတ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲ ဖြစ်ဖြစ်ကွယ် ... ဒီအစွန်းအထင်းကြောင့် လက်ထပ်ဖို့ ပျက်ပြားသွားမှာ အရမ်းစိုးရိမ်တယ် ..."

"အန်တီရယ် ချို့ကိုမျက်စိအောက်ရောက်လာတိုင်း ... သူလုပ်နေတာ သူဖြစ်ချင်တာလေး တွေချမ်း အကဲခတ်ကြည့်ပါတယ် ... အန်တီစိတ်ပူ သလောက် အကြီးကြီးတော့မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး ..."

"ဒါပေမဲ့လေ ..."

"တကယ်လို့ ဒါတွေဖြစ်ဖို့ ရှိလာရင်တောင် ချမ်းက ..."

"အို ... တာဝန်မယူရပါဘူး၊ သမီးကိုတစ်ခုခုအမြင်မတော်ဖြစ်လာရ င် ... သမီးပြောဆို တီးခေါက်ကြည့်တာမှ အဆင်မပြေဘူးဆိုရင် သမီး အန်တီကို အကျိုးအကြောင်းလေးသတင်းပို့ ရုံပါပဲနော် ..."

ချမ်းက အေးချမ်းသည့်အပြုံးလေးနှင့် စိုက်ကြည့်သည် ။ မိခင်တစ် ယောက်ရင်ထဲက ပူပင် သောကကို စာနာပေးလို့ ရပါသည် ။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ ဘာမှ မဆိုင်သလိုမျိုးနေနိုင်အောင် နေခဲ့ တာကကိုယ် ...၊ ကင်းနိုင်အောင်ကင်းဖို့ လည်း အစွမ်းကုန်ကြိုးစားခဲ့၏ ။

‘မရှိတဲ့ သူဘက်မှာ ပဲ ပတ်သက်ရာပတ်သက်ကြောင်းတွေရှိတတ် တာသဘာဝပဲလို့ ’ဦးဦး လွင် ပြောခဲ့တဲ့ မရှိတဲ့ သူတွေရဲ့ သဘာဝကို လွန်ဆန်နိုင်ဖို့ ပဲဖြစ်သည် ။

ဒါဆို သူမကြိုးစားခဲ့တာအရာထင်ခဲ့တာလား ... မထင်ခဲ့ဘူးလား .. .၊ ပတ်သက်ခဲ့တာက သူလား ... ကိုယ်လား ...။

"အဆင်ပြေတယ်မို့လားဟင် ... သမီး ... ပြောပါဦးကွယ် ..."

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ... သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်ကြတာ ... အန်တီကလည်း ၊
ပြီးတော့ ချမ်းကဝါကြီးတယ် ဆိုလည်း ဟုတ်တယ် ... ချို့ထက်အသက်
လည်း ကြီးပါတယ် ..."

"အမလေးကွယ် ... ပြောပြန်ပြီ ... ဒီအသက်က ..."

"ပြောပြတာပါ ချမ်းတတ်နိုင်သမျှစောင့်ရှောက်ထားပါမယ် ...၊ ချို့
ကလည်း ချမ်းကိုခင် တယ်"

"ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... သမီးအကြောင်းပဲအိမ်မှာ ပြောနေ
တာ ... သမီးနဲ့ အတူတူ နေရရင် ကောင်းမှာ ပဲဆိုတာသူတဖွဖွ ပြောတ
ယ် ..."

ချမ်းကလည်း တကယ်စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်လာတဲ့ စေတနာနဲ့ ကတိ
ပေးလိုက်တာပါ ...၊ ချို့ကို ချစ်မိတာလည်း အမှန်ပင်။ ပြီးတော့ ဒီ
အရွယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်က နေရာတကာလက်ဆွဲခေါ်သွားပြီး
ထိန်းကျောင်းနေရမှာ မျိုးလည်း မဟုတ် ...။

ချို့တို့ အိမ်နဲ့ သူမအတွက် ကြီးမားအံ့ဖွဲ့လောက်သည့်အကြိတ်အခဲနာ
ကျင်ဖွယ်ရာ ဘာမှ မရှိခဲ့သည့်အဖြစ်မှာ ဒေါ်ချို့သဲအတွက် စိတ်အေးမှုအ
နည်းငယ်ရှိသွားအောင်တော့ သူမကူညီချင်ပါသည် ။

ချို့ကအခု ဘယ်သူနဲ့ ပြတ်ပြီးဘယ်သူနဲ့ ဆက်နေလို့ လဲ ...။

ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ကိုယ် အမြဲတမ်းမအားလပ်ခဲ့သည့်ခေါင်းထဲမှာ ပထ
မဆုံးဝင်လာခဲ့သောသီးခြားရှုပ်ထွေးမှုတစ်ခု ...။
